

Μεγίστ. (Μήλ.) Πελοπ. Σῦρ. (Ἑρμονύ.) κ. ἄ.: Θὰ μοῦ φέρης ἓνα φόρεμα; — Ἀνάποδα! Θὰ κάμης ταξίδι; — Ἀνάποδα! Πελοπ. Κᾶμποσα ἐκέρδισες! — Ἀνάποδα! Μεγίστ. Σοῦ δώσω τὰ λεφτὰ ποῦ τὸν ἐδάνεισες; — Τανάποδα! Αὐλωνάρ. Κονίστρ. 5) Ἐκ τῶν ὀπισθεν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Πῶν ἤτονε κάνεις νὰ τόνε πιάσῃ νὰ τοῦ κόψῃ ἀνάποδα τὴν γεφαλὴ του! (πῶν = ποῦ δέν). 6) Οὐχὶ ἐκ τῆς κυρίας ὕψεως, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀντιθέτου, τῆς ἀντεστραμμένης κοιν.: Ἐβαλε - φόρεσε τοῖς κάλτσες - τὸ ροῦχο ἀνάποδα. Συνών. ἀνάγυρα 1, ἀνάστροφα. 7) Κατ' ἀντίστροφον θέσιν Σύμ.: Ἀνάποδά βάλεις τὰ παπούτσια σου (τὸ δεξιὸν εἰς τὸ ἀριστερόν πόδι καὶ τὸ ἀνάπαλιν). 8) Εἰς θέσιν ἢ στάσιν ἀνοίκειον, οὐχὶ εὐσχημον Ἀθῆν. Πόντ. (Κερασ.) Σάμ. Σύμ. Χίος: Τί κάθεται εἰσι ἀνάποδα; Ἀθῆν. Ἀνάποδα κάεται καὶ ἐν τὸ κάμνει καλὰ Σύμ. 9) Ἀκαταλλήλως, ἀδεξιῶς Θράκ. (Αἰν.) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λακων.) Σύμ. κ. ἄ.: Ἀνάποδα κάνεις τοῖς δουλειές σου Λακων. Ἀνάπουδα ἔπιασι τὴ δ'λεῖα Θράκ. (Αἰν.) || Φρ. Ὁμπρός κι ὀπίσω ἀνάποδα (ἐπὶ ἀνίκανου ἢ ἰδιοτρόπου καὶ εἰς οὐδὲν ἔργον τηροῦντος τὴν προσήκουσαν τάξιν) Ἡπ. Συνών. ἀνάζερβα Β1, ζερβά, ἀντίθ. δεξιὰ. 10) Οὐχὶ κατ' ἐπιθυμίαν καὶ εὐχὴν, ἀλλ' ἀντιξόως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Μοῦ ῥθαν ἀνάποδα οἱ δουλειές. Τοῦ ῥχονται - τοῦ πάνε ὅλο ἀνάποδα (ἐνν. οἱ δουλειές) κοιν. Ἡ δουλειὰ ῥθεν ἀνάποδα Κερασ. || Φρ. Ὅσο μπρός ἀνάποδα (ἐπὶ ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἡ κατάστασις διαρκῶς χειροτερεύει) Παροιμ. ΙΒενιζέλ.² 230,783. || Ἄσμ.

Μοῖρα μου, σὰν μ' ἐμοίρασες ἤσουνε μεθυσμένη

κ' ἐμοίρασές με ἀνάπονα, ἀναθεματισμένη!

Κάρπ. Συνών. ἄβoλa 2, ἄβoλετα 2, ἀνάζερβα Β2, ἀναμπάμπουλα 2, ζαβά, κακότυχα, ἀντίθ. βoλικα, δεξιὰ. β) Κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ προξηνηθῇ βλάβη Μακεδ. (Χαλκιδ.): Ἐπισι ἀνάπουδα κ' ἔσπαδι τοῦ πουδάρι τ'. 11) Κακῶς, συνήθως ἐν συνεκφ. μετ' ἄλλων συνων. ἐπιρρ. πολλαχ.: Φρ. Κακά, ψυχρὰ κι ἀνάποδα.

ἀναποδαρεᾶ ἢ, ἀμάρτ. ἀνεποδαρεᾶ Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ποδαρεᾶ.

Κτύπημα διὰ τοῦ ποδός: Λῶσ' του μὲν ἀνεποδαρεᾶ νὰ γύγῃ ἀποδροστά σου. Ἐτσὰ μοῦ ῥχεται νὰ σοῦ δώσω μὲν ἀνεποδαρεᾶ νὰ χύσω τ' ἄδερά σου! Συνών. κλοτσά, ποδαρεᾶ.

ἀναποδαρίζω ἀμάρτ. ἀνεποδαρίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναποδαρεᾶ.

Κτυπῶ μὲ τὸν πόδα. Συνών. κλοτσῶ.

* **ἀναποδέξιo** τό, ἀναπαδέξιo Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀποδέξιo.

Ἵποδοχή: Ἄσμ.

Ἐμαζωχτήκαν ἄρχοδες, γρήγορα τὸ τανέσκο,

Χριστέ μου, νὰ γινότανε μεγάλο ἀναπαδέξιo

(τανέσκο = συμβούλιον ἀρχόντων).

* **ἀναποδεύω**, ἀναποδεύομαι Κύπρ. ἀναποεύκομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνὰ ποδος.

Γίνομαι ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ἔνεκα γήρατος ἢ βλάβης τινὸς τοῦ σώματος: Ποῦ τὸν τῶαιρόν ποῦ βκαλεν τὸ πόιν του ἀναποεύτην, ἐν μπορεῖ νὰ δουλέψῃ, ιρῶει τῶαι κάθε-ται (πόιν = πόδι). Ἐγέρασα τῶι ἀναποεύτηκα πκρόν.

ἀναποδιᾶ ἢ, ἀναποδιά Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.) ἀναποδίγα Πόντ. (Κερασ.) ἀναποδιά κοιν. ἀναπουδιά βόρ. ἰδιώμ. ἀναποδικιὰ Κύπρ. ἀνεποδιά ἐνιαχ. ἀνιπουδιά Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνὰ ποδος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Τὸ ἀναποδιά καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ οὐχὶ κατ' εὐχὴν πρόοδος ὑποθέσεώς τινος, ἀντί-ξοος περιστάσις, ἀτυχία κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.): Μοῦ ῥθαν - μοῦ τυχαν ἀναποδιές. Ἀναποδιά ἀπάνω 'ς τὴν ἀναποδιά χάθηκα. Δὲ μ' ἀφήνουν οἱ ἀναποδιές νὰ προ-κόψω. Ἀπὸ τοῖς πολλὰς ἀναποδιές κατάντησε φτωχός. Τοῦ τυχαίνει ἀναποδιά 'ς ὅ,τι κι ἂν καταπιαστῇ. Τέτοια ἀναποδιά! (τόσον μέγα ἀτύχημα!) κοιν. Συνών. ἄβoλa 1, ἄβoλεσιὰ 1, ἀνακατωγύρισμα 2. β) Ἐμπόδιον, κώ-λυμα κοιν.: Μοῦ τυχε κάποια ἀναποδιά καὶ δέν ἤρθα κοιν. Γι' ἀναπουδιά μοῦ ῥθις κ' ἰσύ! Στερελλ. (Καλοσκοπ.) || Γνωμ. Ἀλετάλωτο τὸ ζῶ, ἀναποδιά 'ς τὸ δρόμο Λεξ. Δη-μητρ. Συνών. μπόδιο.

γ) Κακὸς οἰωνός, κακὸ συναπάντημα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Χύθηκε λάδι κ' εἶναι ἀναποδιά. Τό 'χω ἀναποδιά νὰ δῶ τὸν δεῖνα ἢ τὴν δεῖνα τὸ πρῶι κοιν. || Φρ. Δένω τὴν ἀναποδιά (ὅταν εἰς περί-πτωσιν συναντήσεως προσώπου νομιζομένου ὡς κακοῦ οἰωνοῦ κάμνουν μαγικὴν τινα πρᾶξιν, διὰ τῆς ὁποίας δένεται, ἤτοι ἐξουδετερώνεται τὸ κακόν) Πελοπ. (Οἶν.) Καρφώνω τὴν ἀναποδιά καὶ τὴν ἀναμουτζωμάρα (φρ. τῶν κυνηγῶν, οἱ ὅποιοι καρφώνουν ξυλάριον εἰς τὴν γῆν καὶ οὕτω τρόπον τινὰ καταπασσαλεύουν ἐνδεχομένην ἀποτυ-χίαν εἰς τὸ κυνήγιον) αὐτόθ. Συνών. ἀναμουτζωμάρα, γρουσουζιά.

2) Κακοὶ τρόποι συμπεριφορᾶς, δυστρο-πία, κακοτροπία, ἰδιοτροπία σύνηθ.: Ὅλο ἀναποδιά καὶ γρίνια εἶναι. Ἀπὸ τὴν ἀναποδιά του μαράζωσε ἡ γυναῖκα του. Ἐχει - εἶναι 'ς τοῖς ἀναποδιές του. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Πορτ. Συνών. ἀναπόδιασμα, ἀναποδιασμός, παρᾶξενιά.

3) Ἀταξία, ζωηρότης, ἀνησυχία, ἰδιά ἐπὶ παιδίου Κρήτ. Πελοπ. (Κορινθ. Λακων. Μάν.) κ. ἄ.: Τὸ παιδί εἶναι ὅλο ἀναποδιές Κορινθ. Τὸ παιδί κὰν' ἀναποδιές Λακων. Μάν.

β) Ἐπιδείνωσις καταστάσεως, ταραχή, σύγχυσις Πελοπ. (Λακων. Μάν.): Γιὰ τὴν ἀναποδιά βαίνει 'ς τὴ μέση (ἐνν. τῶν διαπληκτιζομένων, τῶν ἐριζόντων). γ) Ζημία Ἀθῆν.: Τὴν ἔκανες πάλι τὴν ἀναποδιά!

4) Πρᾶξις ἀπερίσκε-πτος, ἀσύνετος Λεξ. Δημητρ.: Ὅλο ἀναποδιές κάνει καὶ θὰ μείνῃ 'ς τὸ δρόμο. Ἐκαμε μιὰ ἀναποδιά καὶ κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴ θέσι του. 5) Πρᾶξις ἠθικῶς μεμπτή Πελοπ. (Λακων. Μάν.): Ἡ δεῖνα κάνει ἀναποδιές. 6) Καχεξία Κεφαλλ.: Ἀναποδιά ποῦ τὴν ἔχει ὁ δεῖνα!

ἀναποδιᾶζω Ἄνδρ. Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Κύθν. Λευκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Ἀνδρίτσ. Κλουτσινοχ. Λακων. Μάν. Τρίκκ.) Σκῦρ. κ. ἄ. — (Νουμάς 137,6) — Λεξ. Δεῖκ Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναπουδιάζου Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάδυτ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) κ. ἄ. ἀνεποδιᾶζω Κύθν. ἀνιπου-διάζου Σάμ. ἀναποδιῶ Σίφν. Μέσ. ἀναπουδιάζουμι Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνὰ ποδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Α) Μετβ. 1) Γυρίζω τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀνα-τρέπω Λεξ. Δημητρ.: Γνωμ. Ὁ μυαλωμένος οἰάζει, ὁ ἄμυαλος ἀναποδιᾶζει (ἐπὶ τοῦ προξενούντος δυσχερείας εἰς ἔργον τι, τοῦ προξενούντος ἀτυχίας ἢ καταστρέφοντος). 2) Ἀντι-στρέφω, ἐκστρέφω, ἐπὶ ἐνδυμάτων Πελοπ. (Λακων.): Ἐχει ἀναποδιᾶσει τὸ σκουφί του. Φοράει ἀναποδιασμένη τὴ φανέλλα του. Ἀναποδιᾶζω τὰ ροῦχα γιὰ νὰ στεγνώσουνε. 3) Προξενῶ ἐμπόδια, δυσχεραίνω Πελοπ. (Κλουτσινοχ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.: Μᾶς ἀναποδιᾶζει αὐτὸς Κλουτσινοχ. Μᾶς ἀναπόδιασες τὴ δουλειὰ Λεξ. Δημητρ.

β) Κάμνω ἄνω κάτω, ταράττω, συγχύζω Λεξ. Μ. Ἐγ-



κυκλ.: *Ἡρθε καὶ μᾶς ἀναπόδιασε*. Συνών. ἀναδέω **B 1**, ἀνακατώνω **B 1**, συχύζω. **4)** Ἀλλάζω, μεταβάλλω Πελοπν. (Λακων.): *Μὴν ἀναποδιάζης τὰ λόγια σου!*

B) Ἀμτβ. **1)** Τρέπομαι, μεταβάλλομαι ἐπὶ τὸ χειρὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ἀναποδιάζ' ἢ ἀναπόδιασι οὐ κηρός*. Συνών. χειροτερεύω. Μετοχ. ὁ φέρων ἀτυχίας, ἀντίξοος Ἄνδρ. Σάμ. κ. ἀ. — *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀναποδιασμένος μῆνας - χρόνος* *Λεξ. Δημητρ.* || Φρ. *Τὸ γακό σου τὸν τζαιρὸ τσαὶ τὸν ἀναποδιασμένο!* (ἀρὰ) Ἄνδρ. *Τῇ γακῇ σ' μέρα κὶ τὴν ψυχρῇ κὶ τ'ν ἀναποδιασμένη!* (ἀρὰ) Σάμ. Συνών. ἀνάποδος **A 3**. **β)** Συντελοῦμαι οὐχὶ κατ' εὐχήν, προσκόπτω εἰς δυσχερείας Θράκ. (Σαρεκκλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀναπόδιασε ἢ τύχη δὸν Σαρεκκλ.* Ἀναπόδιασι ἢ δ'λειά μ' Αἰτωλ. Ἀναπόδιασε τὸ ἐμπόριο *Λεξ. Δημητρ.* *Ἐπάγγελμα ἀναποδιασμένο αὐτόθ.* **γ)** Ἀποτυγχάνω *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀπόταν ἄλλαξα μαγαζὶ ἀναπόδιασα*.

2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. δεικνύω εἰς τὴν συμπεριφορὰν μου κακοὺς τρόπους, φέρομαι σκαιῶς, γίνομαι δύστροπος καὶ κακώτροπος Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σαρεκκλ.) Κύθν. Μακεδ. (Καταφύγ. Πάγγ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λακων. Τρίκκ.) Σίφν. Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — (Νουμᾶς ἔνθ' ἀν.) — *Λεξ. Δεῖκ. Αἰν. Μ.* Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *Μὴν ἀναποδιάζεις ἔτσι!* Ἀνδρίτσ. *Τί ἔχ'ς καὶ πάλ' ἀναπόδιασε, βρέ;* — *Δὲν ἀναπόδιασα, λεγώ, μόν' ἔτσι σὲ φαίν'ται Σαρεκκλ.* Πολὺ εἶχ' ἀναποδιάσει ὁ δυστυχισμένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστια καὶ δῶθε (Νουμᾶς ἔνθ' ἀν.) *Αὐτὸ τὸ παιδί ὅσο πάει κὶ ἀναποδιάζει* *Λεξ. Πρω.* Ἀναποδιάζ' οὐλοῦν Αἰτωλ. Ἀναποδιασμένη ἐσηκώθης πάλι σήμερα Ἀπύρανθ. Ἀναποδιασμένος ἄνθρωπος Τρίκκ. — *Λεξ. Μ.* Ἐγκυκλ. *Τί ἀναποδιασμένου πλάσμα ποῦ 'νι!* Αἰτωλ. *Ἡ ἀναποδιασμένη μᾶς ἀνάδειρε οὔλοι Σκῦρ.* Συνών. ἀναποδίζω, τῆς δὲ μετοχ. συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδος **A 5**.

β) Κάμνω ἀταξίας Πελοπν. (Λακων.) **3)** Γίνομαι ἰσχνὸς καὶ καχεκτικός. (α) Ἐπὶ ἐμψύχων Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κεφαλλ. Κύθν. Λευκ. κ. ἀ. — *Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.*: *Ἀναπόδιασε τὸ παιδί ἀπὸ τοῖς θέρμεις* *Λεξ. Δημητρ.* *Ὁ δεῖνα ἔχει ἀναποδιάσει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια* Ἡπ. *Καὶ ἔχει ἢ γέλαδα καὶ μέρα τὴ μέρα ἀναποδιάζει* *Λεξ. Δημητρ.* *Μὴ διάνης τὸ γατσούλλι κὶ ἀναποδιάζει* Κεφαλλ. Ἀναποδιασμένος ἀπὸ τὴν κακοπέραςι *Λεξ. Δημητρ.* Ἀναποδιασμένο ζωντανὸ αὐτόθ. (β) Ἐπὶ φυτῶν *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀναπόδιασε ἢ κληματαργὰ - τὸ περιβόλι.* Ἀναποδιασμένα σπαρτά.

Πβ. ἀναποδογέρνω, ἀναποδογυρίζω.

ἀναποδιάρικος ἐπίθ. Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναποδιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρικος.

Ὁ φέρων κακόν, ἀπαίσιος, δυσοίωνος: Ἀναποδιάρικες ἡμέρες.

ἀναποδιάρης ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ.) Χίος — *Λεξ. Βλαστ. Πρω.*

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναποδιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

1) Δύστροπος, κακώτροπος Κρήτ. Πελοπν. (Τρίκκ.) — *Λεξ. Βλαστ. Πρω.* Συνών. ἀναποδιασμένος (ἰδ. ἀναποδιάζω **B 2**), ἀνάποδος **A 5**, παρᾶξενος. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. ποταμοῦ Κρήτ. **2)** Ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος Χίος: Ἀναποδιάρης ἄνθρωπος Χίος. Συνών. ἀδέξιος (I) **2**, ἀντίθ. ἐπιδέξιος.

ἀναπόδιασμα τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναποδιάζω.

Δυστροπία, κακώτροπία, σκαιότης. Συνών. ἀναποδιά **2**, ἀναποδιασμός, παρᾶξενιά.

ἀναποδιασμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναποδιάζω.

Ἀναπόδιασμα, ὁ ἰδ.: *Εἶδ' ἀναποδιασμό κ' εἶδα διάολό 'χεις πάλι!*

ἀναποδίζω Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος.

Φέρομαι σκαιῶς, δύστροπῶ. Συνών. ἀναποδιάζω **B 2**.

***ἀναποδοβαγίζω**, ἀναποδουβαίζω Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ ρ. βαγίζω.

Ἀλλάζω διεύθυνσιν, μεταβάλλω κοίτην, ἐπὶ ποταμοῦ, (ὅταν οὗτος συναντήσῃ κώλυμα εἰς τὴν κοίτην του): Ἀναποδουβαίζ' τοῦ ποντάμι.

ἀναποδογένει τό, ἀμάρτ. ἀναποδουγέρ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. γένει.

Ἀγριὸν τι βότανον χρησιμοποιούμενον ὡς φάρμακον κατὰ τοῦ ἀνθρακος. Πβ. ἀθράκωμα.

ἀναποδογεννημένος ἐπίθ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ γεννημένος μετοχ. τοῦ ρ. γεννῶ.

1) Ὁ γεννηθεὶς ἀνάποδα, δηλ. μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ὄχι μὲ τὴν κεφαλὴν ὡς εἶναι φυσικὸν ἔνθ' ἀν.

2) Μεταφ. διεστραμμένος, κακὸς Πελοπν. (Λακων.) Σὺ, παιδί μου, εἶσαι ἀναποδογεννημένος! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδος **A 5**.

ἀναποδογέρνω ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 29 — (Νουμᾶς 148,3).

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ ρ. γέρνω.

1) Ἀντιστρέφω, ἀνατρέπω (Νουμᾶς ἔνθ' ἀν.): Ἀναποδόγειρα τὴν κόφα μ' ὅλα τὰ ψάρια. **2)** Γυρίζω, στρέφω πρὸς τὰ κάτω ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναποδόγειρε τὸ κεφάλι. Πβ. ἀναποδιάζω, ἀναποδογυρίζω.

ἀναποδογυρίζω κοιν. ἀναποδοῦρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀναποδουγυρίζω βόρ. ἰδιώμ. ῥαποδογυρίζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ ρ. γυρίζω.

1) Στρέφω τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν πρὸς τὰ κάτω, γυρίζω τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀναστρέφω κοιν.: Ἀναποδογυρίζω τὴ βάρκα - τὸ πιάντι - τὸ ποτήρι - τὸ τραπέζι κττ. Ἀναποδογυρίζεται ἡ βάρκα καὶ πέφτουν ὅλοι 'ς τὴ θάλασσα κοιν. Ἀναποδοῦρισμένα 'ναι 'κεῖ χάμαι ὅλα τὰ σκαμνιά Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Νά 'ταν βουνὸν ἐγκρέμουν το, δέντρο ξερρίζωνά το,

νά 'ταν καὶ πετροκάραβο, ῥαποδογυρίζά το

Ρόδ. Συνών. ἀνακατωγυρίζω, ἀνακολώνω **A 3**, *ἀνακουκουλλιάζω, *ἀνακουκουλλώνω. Καὶ ἀμτβ. ἀναστρέφομαι, ἀνατρέπομαι κοιν.: Ἀναποδογύρισε τὸ ἀμάξι - τὸ καίκι. Ἀναποδογύρισε ἡ βαρέλλα καὶ χύθηκε τὸ κρασί. Ἀναποδογύρισε τὸ τσουκάλι καὶ χύθηκε τὸ φαεῖ. **β)** Σκάπτω, ὀργώνω *Λεξ. Δημητρ.*: Ἀναποδογύρισα τὸ χωράφι νὰ τὸ σπείρω. Συνών. ἀναχύνω. **γ)** Ἀνασκάπτω Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τοὺν ἀναποδουγύρ'σαν οἱ ἀναβουλγοὶ τοὺν κῆπου μ'.*

2) Φέρω ἄνω κάτω πᾶν τὸ προστυχόν, θέτω εἰς ἀταξίαν Θράκ. (Σαρεκκλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Κορ. Ἀτ. 4,14: Ἐναποδοῦρισα ὅ,τι κὶ ἂν ἦτονε μέσ' 'ς τὸ σπῖτι, μὰ δὲ δό' βρηκα Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνακατώνω **A 3**, φρ. κάνω ἄνω κάτω. **3)** Ἀφανίζω, καταστρέφω *Λεξ. Κορ.* Ἀτ. 4,14

